

Milí studenti,

nový školní rok je už v plném proudu, a tak se vám zase hlásíme s naším časopisem. Nastává nám to úžasné období, kdy si všichni učitelé řeknou: „Tak, máme toho už dost probraného, nedáme si nějakou tu písmečku?“ Bohužel, tento nápad dostanou úplně všichni a většinou v jeden týden...Tomu říkám kolektivní myšlení! Aktuální číslo Gymjevexpressu vám přiváží spoustu zpráviček o akcích, které už za tento školní rok stihly proběhnout, dále také nějaké to zajímavé počtení ve formě recenze či receptu a pozvánky na události, jež si nesmíte nechat ujít (jako maturit'ák 4.A !! :D) .. Náš časopis také hledá do svých redaktorských řad nové tváře, takže jestli někoho z vás baví psaní, neváhejte se k nám přidat ! Na závěr bych vám všem chtěla popřát krásné podzimní prázdniny plné sluníčka, spánku a odpočinku. Naberte síly, budeme je všichni potřebovat!

Natálie Chlupová

...objevuje

...přiváží

9	1				5
			3	4	1
	4	8	9		3
	6		5	8	7
8	2	7		3	
3		8	6		
		5			
4	8	6		1	2
	1	2		7	9

...baví

...zpovídá

...přiváží:

Adaptační kurz

1. A + 1. B

Dne 5. září 2017 jsme jako vystrašení prváci odjeli společně s 1. B do rekreačního zařízení Vysoké Pole, kde jsme strávili následujících několik dní.

Ze začátku jsme se samozřejmě, jako každý první ročník, vůbec neznali. „Kdo to jako je?“ honilo se hlavou snad každému z nás. Hned první den na nás čekalo velké rozhodování: kdo bude s kým v chatce. Díky tomu, že jsme se neznali, to bylo spíše jako sázka do loterie. Když si každý našel své parťáky do chatky, vydali jsme se projít po areálu. Bylo tam nádherně! Když jsme zrovna v našem volném čase neseděli v chatce nebo nehráli hry, tak jsme jen relaxovali venku, povídali si a pili čaj.

Foto: Josef Huf

Druhý den jsme měli návštěvu. Mimo to, že se na nás přijela podívat paní profesorka Šponerová a paní Konečná, navštívil nás i tým pedagogů z Ústí nad Labem. Čekal nás nabitý program, během kterého jsme museli například plivat do stejné nádoby, předávat si skoro z pusy do pusy lístečky s obrázky malých brouků, rozbíjet si vajíčka o hlavu..Díky těmto aktivitám jsme se však lépe seznámili a stmelili jsme náš třídní kolektiv.

Třetí den se za námi stavil pan profesor Linhart, který pro nás připravil orientační běh. Ten zahrnoval střelbu, hod granátem, orientaci v terénu a chvílemi dokonce i běh. Všichni jsme to překvapivě zdárně zvládli a přežili. Večer jsme si pak za odměnu krásně zazpívali u táboráku a opekli si buřty.

A byl tady pátek! Museli jsme domů. Pro někoho možná útěcha, pro někoho ne. Všichni jsme si tento kurz skvěle užili a věřím, že si zde mnoho z nás našlo spoustu nových přátel. Sama za sebe můžu říct, že já ano.

Minaříková Tereza

Foto: Josef Huf

Adaptační kurz 1.L

Po prvním dni plném mlčení a mnoha otázek jsme se v úterý ráno vydali na cestu do Velkých Opatovic. Většina z nás měla i dvě tašky a na zádech batoh. Byli jsme zamlklí a jen tu a tam bylo slyšet útržky rozhovoru. Cesta po silnici nás zavedla k cíli – z jedné strany roubenému a pastvinami obehnanému domku. Čekalo nás přátelské přivítání, pár pravidel, doporučení a pak stavba stanů. Když se na plácku před domem skvěla řada nesourodých pahorků, začal náš první den. Nejdřív jsme se věnovali práci. Vyčistili jsme první pastvinu a výsledek naší práce jsme odvezli babičkám na zahrádky. Pak holky odešly do obchodu. Po návratu jsme se sesedli okolo stolu plného buchet, z nichž si nikdo nechtěl vzít první. S hrnkem čaje/kávy přišel čas na otázky. Dozvěděli jsme se o „bláznivé“ dívce se skvělým, ale poměrně ostrým smyslem pro humor, o hudební maniače se specifickým hudebním stylem nebo o toleranci, která mezi námi panuje. Poté jsme královsky poobědvali.

Z následujících událostí uvedu jen ty nejdůležitější. Měli jsme velice dlouhou noční debatu, během níž většina z nás prošla ledovou sprchou. Pak náš spontánní výlet, při kterém jsme se ztratili. Jízda na koních. Palačinky, kvůli kterým kluci vstávali v sedm hodin ráno – zde musím podotknout, že tak dobré palačinky jsem už dlouho nejedla. Nebo „koupání“ v bazénu.

A nesmím vynechat grilování, které taktéž dopadlo skvěle. A asi nejdůležitější: společně strávené večery.

Tereza Čapková

Maturanti mezi vinicemi

Poslední volno před začátkem bláznění z přípravy plesu, poslední povyražení před návalem nového kvanta učení, posledních pár dní předstírání, že maturita se nás ještě netýká, náš poslední společný výlet jako studentů Gymnázia Jevíčko.... No tak to se muselo pořádně užít, ne? Prázdniny skončily a většina z nás se dostala do šokového stavu, když se měla zase naučit vstávat před 10. hodinou. Ty, které neskolilo vstávání, šokový stav zachvátil, když viděli svůj nový rozvrh. Ještěže jsme se mohli jet aklimatizovat na Pálavu. A jaké to tam bylo? „My máme rádi víno, milujeme krásné ženy a zpěv...“ Samozřejmě myslím vinnou révu a ne ten alkoholický nápoj! Jen si to představte, sluníčko svítí a vy se procházíte po krásné Pálavě, v ruce máte trs hroznů... Najednou úplně zapomene na to, co to nějaký strašák jménem maturita je a užíváte si chvíli se svou třídou, protože se zrovna nehádáte o tématu plesu. Myslím, že každý si našel svoje. Navštívili jsme Mikulov, Lednicko- valtický areál, proběhla i malá čtrnáctikilometrová túra, kde jsme samozřejmě zmokli.. Na výletě jsme se mohli vyřádit, užít si spolu trochu legrace, ale páni profesori, nebojte se, pořád jsme mysleli na to, že reprezentujeme Gymnázium Jevíčko!

Natálie Chlupová

Foto: Dominika Míková

Stověžatá? O tom nic nevím...

SEDÍME VE VLAKU – MÍŘÍME DO PRAHY stop
PETŘÍN, NÁPLAVKA, STAROMÁK, CHODOV,...
PAMÁTKY NEZÁJEM, PRO NÁS JE LASERGAME
KFC: B-SMART stop PEPSI stop CHEETOS stop
PIVO + VÍNO + RUM + VODKA + JACK = †††††
MAJK SPIRIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIT (kdo že???)
HAMBURGER, HRANOLKY DO PUSY DEJ: €€€€
matura počká V PRAZE JE BLAZE, NÁM JE HEJ
CESTA #metremnaHobita TAM A ZASE ZPÁTKY
VE ZDRAVÉM TĚLE ZDRAVÝ/Í DUCH i o půlnoci
SUVENÝRY: rýmička, kašilek, teplota, absence
STŘEDA ČTVRTEK PÁ... NE stop NE JEDEM DÁL

CHRR
RRRR
RRRR
RRRR
RRRR
CRRR
RRRR
RRRR
RRRR

(zvuky zpříjemňující
noční spánek na ubytovně)

Adéla Sedláčková, Zdeňka Mauerová

Foto: Archiv Laser Arena Praha

Vivat academia!

Když se zhruba před 120 lety scházeli iniciátoři myšlenky založení ryze české školy v Jevíčku, asi jen zbožně doufali, že je výtvar jejich vlasteneckého přesvědčení přežije o více než století. Jistě také nemohli tušit, že z původní zemské vyšší reálky vznikne nynější Gymnázium Jevíčko, které se do historie zapíše coby institut vzdělávání vysokých kvalit. A 120 let je už pořádná cifra, která si zaslouží oslavu se vším všudy! A tak se tedy 16. a 17. září náležitě slavilo... Celá akce byla nejprve posvěcena při mši v kostele Nanebevzetí panny Marie. Následně se všichni přítomní přesunuli přímo do budovy školy, kde se abiturienti mohli zapsat do

databáze, prohlédnout si tabla absolventů či si prostě jen projít prostory, ve kterých strávili několik let svého života, a porovnat jejich vzhled s tím, co utkvělo v jejich paměti.

Foto: Archiv města Jevíčko

V deset hodin se s blahopřáním připojil pěvecký sbor Cantilo, který si pro tuto příležitost připravil několik písní. Následně již mohlo začít slavnostní zasedání pedagogické rady v aule

gymnázia, kde vedle proslavů představených osob, které vyzdvihly význam gymnázia pro region a také přislíbily pokračovat ve snaze o jeho zachování i do budoucna, vystoupili někteří současní i bývalí studenti, aby předvedli své hudební nadání. Poté započalo řazení všech přítomných absolventů do slavnostního průvodu, přičemž ti nejstarší maturovali v roce 1949.

Foto: Archiv města Jevíčko

Za doprovodu mažoretok a dechové hudby se shromáždění dopravilo až na náměstí, odkud se přesunulo do hotelu Morava, kde byl průběh ponechán na uvážení každého, což ocenily především starší ročníky.

Na závěr děkujeme všem dobrovolníkům z řad studentů i zaměstnanců školy, kteří obětovali svůj volný čas a přispěli ke zdárnému průběhu celého dne, a také všem sponzorům, kteří finančně podpořili gymnázium.

Zdeňka Mauerová,

Adéla Sedláčková

Divadelní představení Naše třída

Dne 20. září jsme si my, třetí ročníky, trochu přivstaly a vyrazily směrem na Brno do Divadla Polárka na inscenaci Naše třída. Byli jsme dopředu trochu vydešení, protože nám paní profesorky avizovaly, že představení trvá s přestávkou tři hodiny. Dorazili jsme do Polárky s předstihem, takže jsme se ještě stihli pořádně zahřát čajem nebo kávou. Najednou ze sálu postupně vycházelo několik herců, brali nám volné židle, na které si sedali, nahlíželi do textů, jako by si přeříkávali repliky. Následně jsme

vstoupili do sálu a spustil se příběh, po kterém některým z nás běhal mráz po zádech. Začátek vypadal vcelku nevinně, aktéři nám jako školáci při povinné prohlídce u doktora s vyplazenými jazyky, dělající dřepy nebo ceníce zuby, postupně sdělili, čím budou, až vyrostou. Snad nikomu se jeho přání bohužel nesplnilo. Sledovali jsme několik náhledů do života v jedné polské třídě na vesnické škole a příběh plynul dál, děti dospívaly, měnila se doba. Polští židé a katolíci v jedné třídě, kteří spolu zprvu vycházeli, si najednou byli cizí a hůř – začala se projevovat nenávisť. Roky ubíhaly a spory se čím dál víc vyostřovaly. Spolužáci začali zapomínat, že si někdy byli blízcí, ukázaly se špatné stránky lidské osobnosti, sem tam našťastí i ty dobré. Charaktery se měnily vlivem historických událostí – okupace území Sověty a Němci, uchopení moci komunisty...

Foto: Divadlo Polárka

Naše třída nám na osudech několika lidí představila pohled na složité a velmi nejisté období druhé světové války, nezastírala podíl samotných Poláků na židovských pogromech. Sledovali jsme cestu životem skupiny různých lidí, a tak měli možnost vidět události více úhly pohledu. V závěru hry bylo těžko soudit, kdo se zachoval správně, morálně nebo nemorálně, a jestli se vůbec šlo zachovat jinak. Herci nám (mimo jiné svými výbornými hereckými výkony) podali přesvědčivou výpověď o jedné historické etapě. Ze sálu jsme odcházeli se smíšenými, možná nepopsatelnými pocity, rozhodně ale intenzivními a byli jsme rádi, že jsme Naši třídu viděli a nebyla to zrovna ta naše.

Kateřina Stündlová, 3.A

Přes bláto a kamení k cíli

I v roce 2017 jela čtveřice našich studentů a studentek zdolat poličskou trať. Jako každý rok naše příprava na závody započala v místní restauraci, kde jsme se posílili palačinkami a teplým čajem (s plným žaludkem se přeci vždy líp sportuje, no ne?). Po občerstvení jsme se vydali na trať, kde na nás čekala NEPŘÍJEMNÁ ZPRÁVA. Místo tradičních 2 velkých kol pro dívky a 4 velkých kol pro chlapce se u obou skupin zvedla vzdálenost o další jedno kolo (tedy skoro o kilometr navíc). Byl to pro nás šok. Všichni jsme byli zvyklí na tu určitou vzdálenost, na to určité tempo, a tak jsme doufali, že se jedná o nějaký omyl. Bohužel nikoli. Ptali jsme se pořadatelů, proč se to zničehonic změnilo, a odpověď byla jen: „Někdo zkrátka řekl, že to bude tolik a tolik to bude. Už jste starší přece, to uběhnete.“ Z této novinky nám doslova spadla čelist. Ale nedalo se nic dělat, a tak jsme se skrz bláto, kamení, kluzkou trávu a louže vydali na, zpočátku nikdy nekončící, běh (ty palačinky moc dobrotu nedělaly). Po prvním kolečku, až se každému ustálil dech a tempo, to šlo lépe a mnozí z nás si sáhli až na hranici svých sil.

Foto: Jiří Linhart

Vít Bezděk ze 4. A se umístil na úchvatném 2. místě a zlato mu ušlo o pouhé 3 sekundy. Ukázal všem, že i student z našeho prostého gymnázia může porazit “nepřemožitelné” chlapce z vojenské. Jejich ega nejspíše utrpěla obrovskou ránu, když je ten náš malý blondák předbíhal jak raketa. A dokonce se celý běh usmíval! Vysloužil si tak náš velký obdiv. Musím zmínit i Terku

Terku Čapkovou z 1. L, která běžela tento typ závodu úplně poprvé, nebála se, dala do toho všechno a dokázala si udržet úctyhodnou pozici. Studenti z prvního ročníku, apelují tímto na vás. Čeká nás ještě hodně sportovních akcí a budeme potřebovat co nejvíce sil. Nebojte se a ozvěte se, jinak se vaše schopnosti nemůžou vyvíjet. A hlavně přijďte o skvělý den, protože i za veškerých podmínek to nejdůležitější je – UŽÍT SI TO!

S pozdravem - vyflusnuté plíce

Anežka Nárovcová

Foto: Jiří Linhart

2.L- náš, narychlo naplánovaný, výlet do Kuksu

V rámci epochy výtvarné výchovy jsme si my, studenti druhého ročníku lycea, vymysleli na 5. 10. 2017 výlet do Kuksu. Cílem naší výpravy bylo seznámit se s historií místního hospitálu, kostela, soch, ale také krásné zahrady. Dozvěděli jsme se spoustu zajímavostí a teď se o ně s vámi, alespoň okrajově, podělíme.

Jak vlastně Kuks vznikl? Kuks si za své letní sídlo vybral český šlechtic a mecenáš umění František Antonín Špork. Nechal postavit rozsáhlý barokní komplex staveb, které rozdělovala řeka Labe. Hrabě Špork se rozhodl, že na svém hradištském panství založí domov pro přestárlé veterány z okolí. Na levém labském břehu začaly růst Šporkovy lázně s rezidencí a pro ústav byl vybrán protější pravý břeh.

Šporkovy lázně, a ani většina původních domků z levého břehu, už dnes bohužel nestojí, ale stále máme možnost navštívit památky z břehu pravého. Patří k nim kostel Nejsvětější Trojice - krásně zdobený barokní kostel, který nebyl přístupný veřejnosti, ale pouze lidem žijícím v hospitálu. Pod kostelem se nachází hrobka, která je stejně velká jako půdorys kostela. Dále menší kaple hned vedle kostela, do níž mohli lidé vstupovat po celý den i noc. Zajímavostí je 140 m dlouhá chodba, jejíž součástí jsou fresky na zdech nazvané jako tanec smrti. Po celé chodbě jsou vyobrazeny různé situace lidí a na každém obraze je jeden kostlivec jako jakýsi symbol toho, že smrt si přijde pro každého. Za celým komplexem se nachází, dnes bylinková, zahrada a hřbitov s kaplí.

Nesmím zapomenout na velmi důležitou, a pro mě nejzajímavější, část prohlídky. Tou je lapidárium se sochami z dílny našeho významného sochaře Matyáše Bernarda Brauna. Jde o plastiky alegorií dvanácti Ctností (Anděl blažené smrti, Víra, Naděje, Láska, Trpělivost, Moudrost, Statečnost, Cudnost, Píle, Štědrost, Upřímnost a Spravedlnost) a dvanácti Neřestí (Anděl žalostné smrti, Pýcha, Lakota, Smilstvo, Závist, Obžerství, Hněv, Lenost, Zoufalství, Lehkomyšlnost, Pomluva a Lstivost). Sochy jsou velmi dobře promyšlené a každá přesně zobrazuje danou vlastnost různými symboly, jež jsou do nich zakomponovány. Původně byly sochy umístěny na terase před hospitálem, byly barevné a zlatem zdobené. Dnes jsou pouze černé sochy uschovány v lapidáriu a na terase se nachází jejich kopie. Součástí naší prohlídky byla také lékárna (U Granátového jablka = symbol znovuzrození). Jedná se o druhou nejstarší apatyku ve střední Evropě. Mohli jsme zde vidět i některé původní ingredience a přísady do léčiv z doby jejího vzniku. Stručně na závěr. Hospitál fungoval až do roku 1938. Od roku 1942 zde byla polepšovna pro mladistvé delikventy. Na

konci války se tu ukrývaly ženy a děti prchající před Rudou armádou. Koncem 50. let začíná pozvolná a zdlouhavá cesta k záchraně barokního komplexu. Roku 1958 byla budova prohlášena kulturní památkou a poté v roce 1995 povýšena na národní kulturní památku, kterou dnes můžeme navštěvovat. My doufáme, že vás článek aspoň trochu bavil a třeba i namotivoval k tomu, udělat si výlet a dozvědět se všechno podrobněji a lépe. Pokud ano, tak ať se vám líbí tak, jako nám.
Za třídu 2.L

Anna Volečková

...objevuje:

Vzhůru do vesmíru

V galerii zámku Moravská Třebová se v úterňí podvečer 26. září uskutečnilo zahájení vernisáže malíře Jiřího Ondry. Jiří Ondra, rodák z Moravské Chrastové, se malbou zabýval už ve školních letech. Jeho tvorba se řadila do romantického realismu, ale v současné době vymýšlí nové náměty s odlišnou tematikou a snaží se osvěžit živost barev. Během úvodu výstavy nás uvítal moderátor krátkým představením autorovy tvorby. Jak asi tušíte podle názvu, tématem obrazů jsou vesmírná tělesa, která jsme zvyklí vidat z fotografií pořízenými astronomickými teleskopy. Druhou skupinou obrazů tvořily snové nebo fantasy obrazy, tedy pohledy na vymyšlené krajiny. Poté se ujal slova i sám autor obrazů Jiří Ondra, který poděkoval svým sponzorům za uskutečnění výstavy. Z jeho obrazu jsem nemohla odtrhnout oči. Měli svou magičnost a tajemnost. Každý v sále byl uchvácen pestrými barvami a 3D pohledy obrazů. Zbytek večera proběhl v příjemné atmosféře, doplněn hudebními výstupy žáků umělecké školy. Pokud vás zajímá vesmír nebo snová krajina, neváhejte a běžte navštívit tuto výstavu, která trvá do 26. října. Vstupné je pouhých 20 Kč.

Vanesa Pařilová

9 x 19mm Parabellum

Opět vás vítám u tradiční recenze z mé dílny. Ovšem tentokrát je jiná. Není na knihu, ni film, avšak na produkt. Produkt, který vás spasí od všech problémů. Protože problémy jsou všudypřítomné. Píšete písemku z nějakého těžkého předmětu? Tento produkt je tu pro vás. Dokonce řeší i písemku z fyziky. Jste silně zadluženi v bufetu a nevíte, jestli skočit dříve z okna, nebo pod vlak? Nikam neskákejte, neboť tento vynález to vyřeší za vás bez zbytečných pohybů. Již vás nebaví poslouchat, že máslo zdražuje a dle volebních průzkumů jsou druzí komunisté? Díky tomuto výtvaru už o těchto problémech neuslyšíte. Mladí jsou stále drzejší a ptají se vás desetiletí spratci, jestli nemáte cígo? Ani tento problém vás již nebude trápit. Také poslouží jako silné antidepresivum. Rozešla se s vámi dívka vašeho života a vám stále krvácí srdce? Pojďte krvácet i reálně. To vše zvládnete s tímto krásným vynálezem zbrojního průmyslu. Potřebujete sice mezičlánek, ale umíte-li dobře házet, i tento problém jde vyřešit. Jde jen o to, aby zápalka klepla o úderník. Jako úderník vám může posloužit leccos. Tak neváhejte a kupujte ještě dnes, pokud máte zbrojní průkaz. Pokud ho nemáte, kupujte také dnes, ovšem na černém trhu. Bavte se. Protože život máme jen jeden. A i ten je někdy až moc. Článek samozřejmě neberte jako návod, slouží jako satira. Tímto se od případných následků distancuji.

Vít Václavěk, 3. B

Tarashi Dango aneb kuličky na špejli

Co k tomu potřebujeme:

Těsto:
250g hladké rýžové mouky
20g moučkového cukru
1 hrnek teplé vody

Jak na to:

Do mísy nasypeme mouku s cukrem a po troškách přidáváme ohřátou vodu. Těsto hněteme, dokud není tvárné a nelepí se. Poté vypracujeme z těsta malé knedlíčky o průměru 4-5 centimetrů, ty vložíme do vroucí vody. Po pár minutách knedlíčky vyplují na hladinu, kde je necháme ještě přibližně 5 minut. Když jsou uvařené, zchladíme je ve studené vodě a napícháme na špejli. Pokud si chcete knedlíčky ochutit, stačí je přelít javorovým sirupem, tekutým medem nebo čokoládovým toppingem.

Vanesa Pařilová

Foto: Vanesa Pařilová

...zpovídá:

Petr Borkovec

Pokud vám toto jméno nic neříká, dovolu,te, abychom vám ho nejdříve trochu přiblížili. Je označován za jednoho z nejpřednějších autorů soudobé české poezie. Ve svých dílech je originální, až trochu provokativní, díky tomu získal mnohá ocenění a jako jeden z mála básníků se dokáže uživit psaním na volné noze. Jeho díla jsou tak oblíbená, že byla přeložena do téměř všech evropských jazyků. Sám pan Borkovec se překladatelství věnuje a to zejména u ruských básní 20. století. A my měly to štěstí, že jsme se ho mohly zeptat na pár otázek.

Foto: Josef Huf

Pro začátek nám dovolu,te, takovou tu typickou otázku: Proč jste se dal na psaní?

Já nevím. Je to vlastně dost zajímavé, protože pocházím z rodiny, kde jsme v podstatě ani neměli knihovnu, natož nějaké básnické sbírky. Řekl bych, že se k tomu vážou dva příběhy. Když jsem studoval na gymnáziu, tak jsem se seznámil se starší dívkou, která psala básně do našich společných dopisů a já jsem jí to chtěl oplatit. Tak jsem rychle něco napsal a poslal jí je.

A ten druhý příběh?

No vidíte, ten je možná ještě důležitější. Když jsem chodil do školy, tak jsem byl už od začátku dost drzý a ty básně, co jsem jí napsal, jsem otiskl v gymnaziálním časopise. No a víte, v 80. letech nebylo úplně běžné mít skvělou češtinářku, často to bývaly dost divné učitelky. Já jsem měl ale velké štěstí a měl jsem profesorku, která byla bezvadná. Osobně jsem češtinu nějak neprožíval, ona však náhodou narazila na mé otištěné básně a byla udivená, že zrovna já něco takového provozuju. Chtěla, abych jí toho donesl víc. Já ale nic neměl. Tak jsem vzal básně té holky, se kterou jsem se mezitím rozešel, a dělal jsem, že to jsou všechno mé texty. Ona udělala to, co vlastně celé změnilo můj život. Ty básně si vzala, přečetla a napsala mi docela drsnou recenzi dopisem. A tak to pokračovalo i nadále a mě to nutilo napsat něco nového, protože jsem ji nechtěl zklamat.

Kolik takových dopisů Vám napsala?

Doma mám uschovaných přesně 46 dopisů.

„Život je houpačka a houpačkář je osud“

-Verš z jedné z prvních básní Petra Borkovce

Co jste chtěl dělat před tím, než se toto stalo?

No já jsem vlastně chtěl jít na medicínu. I maminka to chtěla. Díky tomu jsem měl brigády i v nemocnici. Nakonec jsem ale skončil na filosofické fakultě, kde jsem studoval ruštinu a češtinu.

Je to pravda, to co píšete ve svých knihách, nebo je to čistě jen fantazie?

Je to literatura, takže je to pravda, jak to už v literatuře bývá. Moje žena je z Itálie a jezdíme tam každým rokem, proto využívám pobyt, na pro mě docela exotickém místě, jako reálný podklad k prostředí ve svých knihách. Mám možnost sledovat věci v čase, například jak se mění samotné místo a tak dál. Ale příběh pravdivý většinou není. Je to směs toho, co jsem slyšel, toho, co se tam stalo jiným lidem a toho, co mám z webu.

Na jakých internetových stránkách podobné informace hledáte?

Místo, o kterém často píš, sleduji na stránkách cestovních kanceláří, kde ale není zrovna nejlépe hodnoceno. Díky tomu se tam nesetkáte s typickými větami, jako je: „Bylo to supr. Děti se bezvadně vykouply v bazéně.“ Spíše naopak. Což je skvělé, protože když jsou lidé naštvaní a stěžují si, jak se tam nedá být a jak jsou na každém rohu souložící dvojice, tak se mnohem více rozepisují.

Myslíte, že vůbec lze napsat knihu tak, aby byla přesně podle reality?

Já vlastně nevěřím moc na autentičnost, deníkovou literaturu, protože jakmile cokoli přepíšete do systému jazyka, tak to měníte a v tu chvíli se z toho stejně stává něco, co jaksi nekopíruje realitu.

Máte nějaký tipy a rady pro budoucí spisovatele?

Hlavní je se nebát. Nemusíte zpracovávat nějaká nová a originální témata, jde o rozvíjení vlastní poetiky a rytmu. Můžete si třeba zkusit založit deník, do kterého si budete zapisovat ani ne tak to, o čem byste chtěli psát, spíše to, co uslyšíte, nějaké ty slovní srážky. Nakonec ale stejně to, co vás nejvíce zaujalo, vám vytane na mysl, ať už si to zapisujete nebo ne.

Hana Vyroubalová,

Kateřina Portlová, 3.A

...baví:

Sudoku

9		1						5
					3	4		1
		4		8	9			3
		6			5		8	7
8		2		7				3
3			8		6			
			5					
4	8		6			1		2
	1		2			7		9

Řešení:

6	4	7	8	3	2	5	1	9
2	5	1	7	6	9	3	8	4
8	9	3	4	5	1	6	2	7
4	1	9	6	2	8	7	5	3
6	3	5	1	7	9	4	2	8
7	8	2	5	4	3	6	9	1
3	2	6	9	8	1	4	7	5
1	6	4	9	3	5	7	8	2
5	7	8	2	6	4	9	3	1

Kakuro

	16	6		23	13		8	11			35	17
4			17			3			15	16		
12			9			13				13		
			10			11				10		
22					6			17				3
			26					4				
		12					18					
	4	10				13						
	24			18						7		
	8			17						5		
			26					6				
			6					16			10	9
29						8			7			
12						15					16	

Řešení:

7	9	16		9	6	15			1	2	9	12
8	1	4	7	1	7	8	3	9	5	4	8	29
	6	10	5	1	5	4	5	9	8	1	7	8
	1	6	4	5	7	3	2	3	1	17	3	24
	8	2	1	3	4	1	6	3	2	1	2	10
		9	6	2	4	17	4	2	9	7	4	22
	8	5	1	10	13	3	9	3	4	5	3	12
	9	7	15	11	2	1	2	9	8	1	3	4
		16	11	8	13	23	6	13	6	16	9	17

**GYMNÁZIUM JEVÍČKO
A HVĚZDY 4. A VÁS ZVOU
NA MATURITNÍ PLES**

24. 11. 2017

Noc Fantazie

**HOTEL MORAVA JEVÍČKO OD
20:00**

VSTUPENKY ZA 100 Kč (MÍSTENKY 20 Kč) V KABINETU MATEMATIKY

redaktoři:

*N. Chlupová, Z. Mauzerová, A. Nárovcová, T. Čapková
S. Pětvalská, K. Portlová, A. Sedláčková, L. Zavadilová
V. Václavek, H. Vyroubalová, V. Pařilová*

úvodník: *N. Chlupová, S. Pětvalská*

korekce: *S. Pětvalská*

grafika a zpracování: *A. Pařízek*

šéfredaktor: *PhDr. Z. Valčíková*